

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: P. H. Q.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 48 Az 165/2004 - 27 ze dne 30. 9. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2004, č. j. OAM - 1211/LE - 01 - 15 - 2003, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel v průběhu správního řízení svou žádost o azyl odůvodnil ekonomickými problémy ve vlasti a nechutí nastoupit vojenskou službu, protože život na vojně je těžký a on sám se cítí být nemocným. Vojenská služba dle žalovaného představuje povinnost vyplývající ze státoobčanského vztahu a nemůže být bez dalšího považována za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Za dobu pobytu v zařízeních Ministerstva vnitra stěžovatel netrpěl žádnou závažnou nemocí a dle stanoviska lékaře nebyla prokázána žádná taková choroba ani v podobě následků z minulosti. Proto žalovaný po zhodnocení stěžovatelových výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž

namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád), upravujících povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení. Konkrétně uvedl, že žalovaný nedostatečně přihlédl ke skutečnosti, že byl stěžovatel v době podání žádosti nezletilý, a nezabýval se proto v této souvislosti možností udělení humanitárního azylu. Rovněž považuje běžnou lékařskou prohlídku za nedostatečné posouzení svého zdravotního stavu ze strany žalovaného. Za nesprávné též považuje poučení v závěru rozhodnutí žalovaného, že proti němu lze podat žalobu do sedmi dnů od jeho doručení.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze blíže označeným v záhlaví byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Konstatoval, že v postupu žalovaného neshledal vady, které by spočívaly v tom, že by nebyly dostatečně shromážděny podklady pro rozhodnutí nebo že by při jejich získávání byl porušen zákon. Naopak soud shledal správným závěr žalovaného, že potíže, které v průběhu řízení před žalovaným stěžovatel popsal, nezakládají opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ani důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 téhož zákona. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou se domáhal jeho zrušení a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V jejím odůvodnění opětovně uplatnil vady řízení před žalovaným, zejména nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a neúplné shromáždění důkazů, z čehož podle něho vyplynulo i nedostatečné posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Dále nejprve uvádí, že rozhodnutí žalovaného nemělo obsahovat poučení o délce lhůty pro podání žaloby, a následně poukazuje na absenci vypořádání se s tímto poučením v napadeném rozsudku, což jej dle jeho názoru činí nepřezkoumatelným. Výslovně proto uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje na správní spis, zejména vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje buď odmítnutí kasační stížnosti pro neaktuálnost stěžovatelem uvedené adresy pobytu nebo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Námitky stěžovatele ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Pakliže stěžovatel namítá, že pouhá vstupní prohlídka v azylovém řízení nemůže být dostatečným podkladem pro posouzení jeho zdravotního stavu, pak k tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obsahu správního spisu (č. l. 63) vyplývá, že žalovaný si vyžádal dostupné informace o stěžovatelově zdravotním stavu a jelikož tyto nedávaly žádný důvod pro další vyšetření, tyto ve svém rozhodnutí zohlednil.

Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Pokud dále stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro absenci vypořádání se s námitkou špatně uvedené lhůty pro podání žaloby v rozhodnutí žalovaného, pak i tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti rozsahu přezkumu, jak jej provedl krajský soud, není však důvodnou. Podle § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného lze proti tomuto rozhodnutí podat žalobu ke krajskému soudu ve lhůtě sedmi dnů, pokud byla žádost o azyl podána v zařízení pro zajištění cizinců. Jelikož v případě stěžovatele byly splněny všechny zákonné podmínky, poučení v rozhodnutí žalovaného bylo zcela na místě a v souladu se zákonem. Jelikož i žaloba byla v této lhůtě podána, nelze považovat rozsudek soudu, který se touto námitkou blíže nezabýval, za nepřezkoumatelný. Ani tato stěžovatelova námitka proto není důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu